



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев 2563/2024**  
**07.11.2024. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Оливера Јованић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2587/23 од 14.09.2023. године, у седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

## **РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2587/23 од 14.09.2023. године у потврђујућем делу из става првог изреке, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2587/23 од 14.09.2023. године у потврђујућем делу из става првог изреке.

## **Образложење**

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П 87/22 од 22.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужена да им на име накнаде материјалне штете исплати износ од 720.212,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2022. године до исплате, као и захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом која се има рачунати од истека парижационог рока до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2587/23 од 14.09.2023. године, делимично је усвојена, а делимично одбијена жалба (тужилаца) и првостепена пресуда укинута и делу одлуке о трошковима поступка преко износа од 9.000,00 динара (за износ од 4.500,00 динара) и у делу којим је на износ накнаде трошкова поступка досуђена законска затезна камата, док је потврђена у преосталом делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу из става првог изреке, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредбама парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ове ревизије на основу члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној, јер по оцени овог суда није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавања судске праксе или ново тумачење права.

Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете због незаконитог и неправилног рада органа тужене. Побујаном правноснажном пресудом је одбијен тужбени захтев јер тужиоци нису доказали основ одговорности тужене према члану 172. став 1. Закона о облигационим односима, а код утврђења да је тужиоцима у поступку реституције одлуком Агенције за реституцију враћена непокретност која је одузета њиховом правном претходнику, а да је после у парничном поступку по тужби тужиоца ИМ „Топола“ а.д Бачка Топола против овде тужилаца као тужених донета пресуда којом је утврђено право својине тужиоца на истој непокретности по основу редовног одржаја јер је постојао уговор о купопродаји те непокретности од 02.04.1964. године између Општине Бачка Топола као продавца и правног претходника ИМ „Топола“ а.д Бачка Топола као купца.

Имајући у виду да тужиоци уз ревизију нису доставили нити се позвали на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињенично-правној ствари, те да се ради о парници за накнаду штете у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница релевантних за примену материјалног права о основу одговорности тужене, а да тужиоци наводима ревизије оспоравају правилност утврђеног чињеничног стања што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побујеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за накнаду штете у овој парници поднета је 01.02.2022. године и вредност предмета спора побујаног дела је 720.212,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за новчано потраживање које очигледно не прелази законом прописани имовински цензус за

дозвољеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, применом одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић